

Sygn. akt IV CNP 14/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej „J.” w O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w O.

z dnia 14 grudnia 2006 r., w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej „J.” w O.

przeciwko B. O. i H. O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w O. w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej „J.” w O. przeciwko B. i H. O. o zapłatę, po rozpoznaniu apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 16 listopada 2005 r. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2006 r. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zasądzoną od pozwanych na rzecz powódki kwotę 2.277,60 zł obniżył do kwoty 2.229,11 zł z odsetkami ustawowymi tam określonymi, oddalił powództwo i apelacje w pozostałym zakresie, rozstrzygając o kosztach procesu jak w sentencji.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego orzeczenia, w części w jakiej oddała powództwo, wskazując jako podstawę skargi naruszenie przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a *limine*.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wymaganie uprawdopodobnienia szkody zostaje spełnione jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne

środki uwiarygodniające jej twierdzenia w tym zakresie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl.; z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, niepubl.; z dnia 25 listopada 2008 r., IV CNP 73/08, niepubl.).

Z kolei czyniąc zadość obowiązkowi z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący powinien wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek odwoławczy ani nadzwyczajny środek zaskarżenia, bowiem tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wyводу prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie jest możliwe. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na fakt, że środkami umożliwiającymi wzruszenie zaskarżonego orzeczenia mogą być – oprócz skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania – także inne narzędzia procesowe (np. powództwo przeciwegzekucyjne lub specjalne środki funkcjonujące w postępowaniu nieprocesowym), do których skarżący winien się odnieść na gruncie konkretnej sprawy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2005 r., V CNP 24/05, nie publ.).

Skarżąca w niniejszej sprawie nie uczyniła zadość obowiązkowi uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody. W tym zakresie ograniczyła się li tylko do gołosłownego twierdzenia, że wskutek wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie poniosła szkodę w postaci nie zapłaconej przez pozwanych kwoty 48,49 zł z tytułu opłat za korzystanie z mieszkania, które to koszty poniosła powódka na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego dostarczającego energię ciepłą do jej zasobów, a które nie zostały zrefundowane przez pozwanych. Na poparcie przytoczonych okoliczności skarżąca nie powołała żadnych dowodów, ani żadnych środków mających na celu uprawdopodobnienie tych okoliczności. Samo zaś

twierdzenie strony co do faktu powstania szkody nie jest środkiem uprawdopodobnienia i nie czyni zadość przedmiotowemu obowiązkowi.

Skarżąca nie wykazała również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe. W tym zakresie ograniczyła się do stwierdzenia, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna od orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy w O. w niniejszej sprawie była niedopuszczalna z uwagi na niższą, niż pięćdziesiąt tysięcy złotych wartość przedmiotu zaskarżenia. Skarżąca całkowicie pominęła w tym zakresie skargę o wznowienie postępowania. Nie wykazała, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem – w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. – jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w w. z art. 424⁵ § 1 pkt 4, 5 k.p.c., odrzucił skargę.